

Забравихъ азъ вече
Милата си майка;
Ахъ, страдай горчица!
Що я смъртъ прѣсѣче.
Не остахъ сили,
Себе да оплаква.
Въ нейнитѣ жили
Тебе да натяква.
Боже, ахъ прости ме,
Вече съжали ме,
Доста съмъ азъ гнила,
И въ синджири тлѣла.
Коя като мене
Отъ моитѣ сестри,
Лѣжи въ тъмница
И плачи горчица?
Не е то година,
Врѣмето що мина.
Петъ вѣкове иджтъ.
Ахъ и тѣ ще минжтъ.
Но за мене нѣма
Никой да помисли;

Себе да съжали . . .
Нѣма вече Крума.
Симеонъ загинж,
Като грѣмъ заминж:
Остави Асѣня,
И Иванъ Шишмана.
Тѣ като изврѣхж,
Мене оставихж,
Въ синджири да тлѣж,
Жални пѣсни да пѣж.
Боже! ти пробуди
Моитѣ дѣчица,
Всѣкъ да се събуди
Да повдигне мишца!
Да се вгледатъ ясно
По полето красно,
Да ли ще познаятъ
Че е било бойно.
Боже, ахъ, прости ме!
Вече съжали ме,
Доста съмъ линѣла
И въ синджири тлѣла.

Габровското въстание.

въ 1812 год.

Вѣтръ ечи, балканъ стени,
Самъ юнакъ съ коня,
Съ тржба зове свойтѣ братя,
Всички на оржжие!
Дойдѣ врѣме, ставайте,
Отъ сънь се събуждайте,